

та и хукнало при другаритѣ си.

— Братя-я, кой ще дойде съ мене да гонимъ вѣтъра?

— Какво? Вѣтъра ли да гонимъ? Ти да не си си изгубилъ ума? — завикали всички и почнали да му се присмиватъ. — Видже го, видже вѣтрогонеца!

Нажалило се много шапкарчето. Върнало се. А на среща му тѣхното магаренце.

— Защо си нажаленъ? — попитало го.

— Нѣма вече вѣрни приятели на свѣта, затова жаля, братко.

— Нѣма ли? Ама ти мене забравяшъ, бевратче. Че азъ съмъ чудо нѣщо! И щете нося на грѣбъ, и отъ враговетѣ

ще те пазя, а като река и сладко, сладко мога да ти попѣя.

— Вѣрно! — извикало зарадвано шапкарчето, яхнало магаренцето, прегърнало го за шията и двамата вѣтрогонци тръгнаха на пѣть.

Вървѣли, вървѣли, нѣма го вѣтърътъ.

— А бе братко, като гледашъ по-отвисоко, не виждашъ ли нѣщо? — попитало магаренцето.

— Ушитѣ ти, брате, виждамъ. Друго нищо. Ами я чакай да свирна съ свирката, дето ми я даде дѣдото.

Свирнало шапкарчето. И ето чулъ се далеченъ гласъ:

— Ида-а! — и на единъ стръменъ хълмъ се показалъ вѣтърътъ въ своята крилата дреха.

— Напредъ, братко! — извикало магаренцето.

— Ами можешъ ли да изкачишъ тоя хълмъ?

— Азъ ли?

Какви планини съмъ изкачвалъ! Ей сега ще го хванемъ тоя чичо за брадата.

Но щомъ тѣ наближили върха, вѣтърътъ видѣлъ, че това не е братъ му, духналъ презъ една фуния и два-

мата юнаци се търкулили презъ глава на долу.

— Бре брате, какво бѣше това? Вулканъ ли изригна? — попитало магаренцето.

— Не знамъ дали изригна вулканъ, брате, ама ние хубава премѣтаница изкарахме. Я, чакай! Какъвъ голѣмъ трѣнъ се е закачилъ на опашката ти! Да го вземемъ. Печалба ни е, може да ни потрѣбва.

Докато се вдигнатъ и си очи-

